

- Подай си ръцете, синко – рекла и го завързала.
- Дърпай сега!

И станало онова, което очаквате. Напънало се момчето и разкъсало плитките. Но майка му не го оставяла на мира.

– Сине, ти все ходиш по гората, дрехите ти са изцапани, съблечи се да те опера.

Сякаш самият дявол бил прошепнал злокобния план на мизерницата. Момчето послушно си свалило ризата, но майката го подканила:

- Всичко събличай, синко.
- Съвсем гол ли да остана, майко?

Попадията се изсмяла:

– И таз добра! На глупак ли се преструваш? Че кой се срамува от собствената си майка? За мен ти си малкото ми момче.

Съблякло си дрехите момчето, а попадията пак занареждала:

– Забравих да ти кажа одеве, че баща ти изпитваше силата си гол. Ето, останаха ми от плитките няколко дълги косъма. Ако разкъсаш и тях, ще повярвам, че сега ти си по-силният.

– Добре, мамо, завържи ми пръстите.

Сторила го тя.

– Дърпай, синко! Не съм ги усуквала, с един косъм те вързах.

Момчето взело да се напъва, но нищо не излизало, само се порязало до кости. Викнало тогава:

– Ох, майко, ще умра! Развържи ме по-скоро!

А жената се провикнала:

– Я излез, булибаши! Да видиш, че съм по-умна от теб! Прави с момчето каквото поискаш.

– Послушай, жено – казал разбойникът, – това